

Nummer #3 - 2015

Jimmies
GUITAR
MAGAZINE

In dit nummer o.a.:

Scott Henderson en Kenny Werner

WCW, MCW, JamW in VGM

Learn & Play "Final Signal"

Buizenbakken en Hooks (uit: Onze Taal)

VGS-workshop: Effortless Mastery

Voorwoord

Lieve Lectori Saluti,

Dit is de 3e! Voor degene die niet meegeteld hebben, er waren 2 edities hiervoor. Collector's items inmiddels! Het streven is 1 keer per jaar een VGMagazine te maken. Met interessante, persoonlijke, intieme, spirituele, nutteloze, misschien wat hoogdravende of juist semi-grappige informatie: Uit Liefde Voor Muziek!

Want, stel nu dat er na het lezen 1 zin blijft hangen, die je inspireert, dan is het al de moeite waard geweest. Om het op te schrijven en om gelezen te worden. Misschien ben je zelf ook wel bij dit proces betrokken geweest.

Je gaat hier geen schreeuwerige teksten vinden. Geen 'doe dit en word een echte master!' onzin. Of 'imponer in no-time' bullshit. Om goed een instrument te kunnen bespelen, om vrij te zijn en je ziel erin te leggen, je verhaal te vertellen en anderen te raken, ben je veel tijd kwijt en vooral doorzettingsvermogen. Echte meesters weten dit. Zij hebben dan ook iets gemeen met elkaar: ZIJ GEVEN NIET OP!

Contact:

Vincent Janse

06 4305 1960

info@vinniesgittarschool.nl

www.vinniesgittarschool.nl

www.vincentjanse.nl

> Gooi m niet weg ajb, maar geef m door! <

er zit creativiteit, tijd en liefde in ;-)

Deze 3e editie kwam tot stand door medewerking van:

Jim van Klaveren, May de Haas en haar opa Rob Kraaijenbrink, Laura van Eerten en Buffi Duberman (Onze Taal), Jozefien Klop, Peter Kruihof, Micha Koster, Kate van Elswijk (Westland Cultuur Web), Muziekcentrum Westland, Edith Boekestijn (Muziekmeesters Westland) en Jesse Veenman

Etude N° 1

When Teacher Speaks

Muziek spelen is niet moeilijk! Je bent er hooguit nog niet voldoende bekend mee, met wat je aan het spelen bent. Maar omdat velen haast hebben, kijken ze niet goed naar wat ze aan het doen zijn. Ze gaan snel van het ene naar het andere, met kwellende gedachten als 'ik speel al zolang en kan het nog steeds niet goed', 'waarom ben ik er zo laat mee begonnen, anders was ik al veel verder geweest', 'ik moet de beste gitarist ter wereld worden, huphup'. En gaandeweg komen ze er achter dat het ze niet veel geeft.

Je kunt beter langzaam gaan, focussen en inzoomen op dat wat je aan het doen bent, met een flinke portie geduld. Vakmanschap ontstaat doordat je alles millimeter voor millimeter doorploegt. Net zolang totdat muziek zo makkelijk wordt, dat het bijna belachelijk simpel is (vergelijk het met hoe je praat, of ademt of een vork gebruikt). Als je niet naar resultaat verlangt, heb je geen haast.

Geniet en laat je inspireren. Bedankt dat je het VGS-magazine nu in je handen hebt.

Waarom dit VGMagazine?

Ik merk elke keer weer met hoeveel bewondering leerlingen muziek maken, naar elkaar kijken, elkaar stimuleren en elkaar het beste gunnen. Maar niet iedereen ziet elkaar of weet van elkaar wat ze doen. Ik hoor wel die vaak prachtige verhalen. Met deze Vinnie's Gittar Magazine hoop ik dat we elkaar wat beter leren kennen en de interesse voor elkaar en de muziek groter wordt. Maar dit krantje is er ook om ouders en andere geïnteresseerden in te lichten over wat er in ons om gaat. Op de site en facebook pagina van de school staat natuurlijk ook van alles, maar is het ook leuk om een blaadje bij de open haard (niet 'in' ;-)) te hebben liggen.

SOLFÈGE en THEORIE

Solfège is 'weten wat je hoort'. Zoals een chefkok zijn smaakpupillen moet ontwikkelen, zo trainen wij ons gehoor. En met 'wij' bedoel ik alle muzikanten (drummers, zangers, gitaristen, bassisten, toetsenist, maar ook dirigenten en componisten). We spreken namelijk allemaal dezelfde taal, de taal van de muziek. En die kent, net als elke andere taal, grammatica regels. Sommige zijn erg duidelijk, andere zijn meer uitzonderingen die de regel bevestigen. Muziek blijft natuurlijk ook kunst, dus sommige dingen kun je niet verklaren vanuit de theorie.

Solfège en theorie klinkt voor sommigen misschien wat stoffig of droog. Maar in de praktijk kun je over het algemeen de muzikanten er direct uithalen, die hun gehoor getraind hebben en die de theorie begrijpen en kunnen toepassen op hun instrument. Je ervaart als het ware een diepere onderlaag, onder de noten die gespeeld worden. En daardoor word je, als publiek, meegezogen in het verhaal. Nou

** Check eens de video testimonials van (oud-) solfège leerlingen op Youtube, waarin ze eerlijk vertellen over hun ervaringen, valkuilen en overwinningen **

Afgelopen 16 maart was er een goed bezochte (gratis) solfège/theorie info avond. Inmiddels zijn 10 mensen gestart met solfège lessen

ja, het is natuurlijk niet zo dat een muzikant die 'alles' weet van solfège en theorie, per definitie een interessant muzikant is. Net zomin als een cabaretier met een groot woordenschat en taalgevoel, daardoor alleen een te gekke cabaretier is. Maar de vrijheid en controle die je ervaart als muzikant is groots, omdat je weet waar je het over hebt. Het geeft je ook veel zelfvertrouwen.

Is het moeilijk? Nee, eerlijk niet. Iedereen kan het. Sterker, het is belachelijk makkelijk zelfs, als je eenmaal 'the matrix' gaat doorzien. Begin bij het begin, en werk langzaam maar grondig.

Ik raad elke muzikant aan, die meer verdieping zoekt en die wil weten wat 'ie nou eigenlijk aan het doen is op zijn instrument, om zich te verdiepen in solfège en theorie. Niet alleen als je naar een beroepsopleiding wil -want dan is het in de meeste gevallen zelfs een verplicht onderdeel van je auditie of overgangsexamen in het 1e jaar.

** Hulp nodig in geval van spoed, omdat je binnenkort auditie doet? Laten we samen kijken wat voor jou de beste oplossing is. **

VGS MUZIEK-LEXICON

Hoe overrule ik zoon of dochterlief op muzikaal inzicht

Ik krijg soms klachten van bezorgde ouders over het onnavolgbaar taalgebruik van hun zoon of dochter, na het volgen van solfège lessen. Straattaal, social media termen en moderne muziekstijlen zijn tot daar aan toe, maar al die muziektermen, dat wordt te veel. Geen nood! Gebruik simpelweg een paar moeilijke woorden en de sfeer slaat direct terug om. VGS presenteert de muzikale begrippenlijst, waarmee je bij juist gebruik zoon/dochterlief weer aardig stil en onderdanig krijgt, en zo de weg naar herstel van ouderlijk gezag inluidt. Zo word je weer streetwise! Varieer, wees creatief en let vooral op timing en intonatie.

Modulatie: verandering van toonsoort (in een muziekstuk).

Praktische toepassing: “Jonge dame, ik wou dat je eens wat minder moduleerde met het aantal vriendjes.”

Dissonant: klank met veel spanning.

Praktische toepassing: “Ga je nu alweer uit? Ik merk een hoge mate van dissonantie tussen je uitgaansleven en je discipline om je huiswerk te maken”

Diminished: Ofwel verminderd. Een verminderd interval is een rein interval dat een chromatische (halve) toonsafstand verkleind is, bijvoorbeeld een verminderde kwint.

Praktische toepassing: “You’re diminished van tafel, lady” (ipv dismissed)

Chromatisch: gebruikmakend van 12 toonstoonladder (ipv 7 toons als in do-re-mi-fa-sol-la-si-do).

Praktische toepassing: “Ik krijg hier chromatisch hoofdpijn van” (ipv chronisch)

Jazz: muziekstijl met veel verschillende (dissonante) klanken. Freek de Jonge: “Jazz? In jazz heb je een thema van 12 maten, dat je een keer herhaalt en daarna improviseert elke muzikant over dat schema. En als slot speel je nog een maal het thema. Je hebt verschillende soorten jazz. Free-jazz bijvoorbeeld. Free-jazz kent geen thema. Geen schema ook trouwens. Free-jazz is eigenlijk doortetteren tot de lucht op is”.

Praktische toepassing: “Reken maar van Jazz!”

DAGBOEK JOZEFIEN KLOP

Een muziekopleiding lijkt mij fantastisch, maar het is een overweging waar je goed over na moet denken. Ik ben Jozefien, 17 jaar. Ik hoop dat mijn verhaal jou kan helpen met jouw keuze of dat het je zal inspireren.

Ik zit momenteel bijna anderhalf jaar op pianoles en vijf jaar op zangles. Op school volg ik muziek- en sinds kort bandlessen. Ik luister in m'n vrije tijd veel muziek, van Led Zeppelin tot Bach. M'n leven staat daardoor behoorlijk in het teken van muziek en dat vind ik eigenlijk ontzettend leuk.

Ik heb een dagboek bijgehouden op de dagen die in het teken stonden van muziek, vooral gericht op m'n twijfels over een muziekopleiding.

31 januari 2015:

Ik was bij de open dag van Codarts Rotterdam voor de studies Pop Muziek en Klassiek Piano. Pop Muziek leek mij het leukst, omdat je meerdere stijlen en instrumenten kunt combineren. Klassiek Piano vond ik gaaf. In het lokaal werd feedback gegeven aan mensen die voorspeelden. Ik heb zelf niet voorgespeeld, maar ik vond het leerzaam om de andere feedback te horen. Ik weet alleen niet of ik ooit het benodigde niveau zal behalen. In het Amsterdamse Conservatorium ben ik bij de studie Docent Muziek gaan kijken. De vele onderwerpen en leerstof vond ik erg leuk. Ik twijfel of ik wel goed leidinggevend kan zijn.

2 februari 2015:

Net terug van een fashion show, georganiseerd door mijn broer en een vriendin. Het was gaaf en het maakte m'n broer gelukkig en mij enthousiast. Het zette me ook aan het denken. Als je iets wilt en je gaat ervoor, dan kan je veel voor elkaar krijgen.

12 februari 2015:

Zojuist ben ik terug gekomen van een voorstelling van het Scapino Ballet. Ik vond de muziek niet bijzonder, maar de instrumenten piano, elektrische gitaar en drums vond ik wel gaaf. Dit soort uitstapjes probeer ik mee te nemen in mijn keuze van wat ik mooi en niet mooi vind.

Luisteren is bij dit alles toch wel de rode draad. Luisteren naar muziek, anderen, je gedachten, je spel etc. Zo hoop ik een goede beslissing te maken.

EFFORTLESS MASTERY

Een workshop

Elk jaar, aan het einde het seizoen, organiseren we iets bijzonders. Dit jaar was dat een avond 'Effortless Mastery', naar aanleiding van de les die ik kort ervoor had bij Kenny Werner (internationaal jazz pianist en de auteur van de bestseller "Effortless Mastery").

Een inspirerende avond met veel informatie over jezelf leegmaken, je ego aan de kant zetten en echt muziek maken. Of zoals Kenny Werner het omschrijft "liberating the master musician within".

Met een select groepje muzikanten (VGS-ers en daarbuiten) spraken we over onze ervaringen van 'buiten jezelf treden en zweven' terwijl de mooiste klanken uit ons instrument kwamen. En ook over de momenten dat we vonden dat het ertoe deed, dat het zogenaamd belangrijk was wat we speelden; en hoe alles dan krampachtig in elkaar donderde.

Mijzelf is onder andere het filmpje van Vladimir Horowitz in Moskou bijgebleven. De hectiek rondom zijn eenmalig optreden in het conservatorium van Moskou, en de geweldige manier waarop hij daarmee omgaat. De documentaire staat op Youtube voor de liefhebbers en geeft een mooi beeld van hoe effortless mastery er in de praktijk uit kan zien (zoekterm 'Horowitz in Moskou 1986'). Een mooi streven voor ons eenvoudige stervelingen.

Muziek maken is voor velen van ons iets 'spiritueels'. Iets in muziek is zo intimiderend dat sommigen van ons bijna verschrompelen voordat ze bij hun instrument zijn. Alsof het zo belangrijk is wat je doet. En dat maakt het alsof je een hete oven aanraakt met je vingers. Of, om foutloos te spelen, door een mijnenveld heen moet lopen, bij wijze van spreken. We hebben het te belangrijk gemaakt voor onszelf. Ons hele zelfbeeld hangt af van wat we spelen, wat natuurlijk een illusie is.

Mijn inspiratiebron en muzikale mentor Scott Henderson zei dit hierover, vlak voor een optreden: "Some people think a concert is a chance for musicians to prove their abilities. It's not! We couldn't care less. We have nothing to prove to anybody. We just go up and have a good time... the more you care about how you play, the worse you play. If you don't give a shit, you play your ass off"

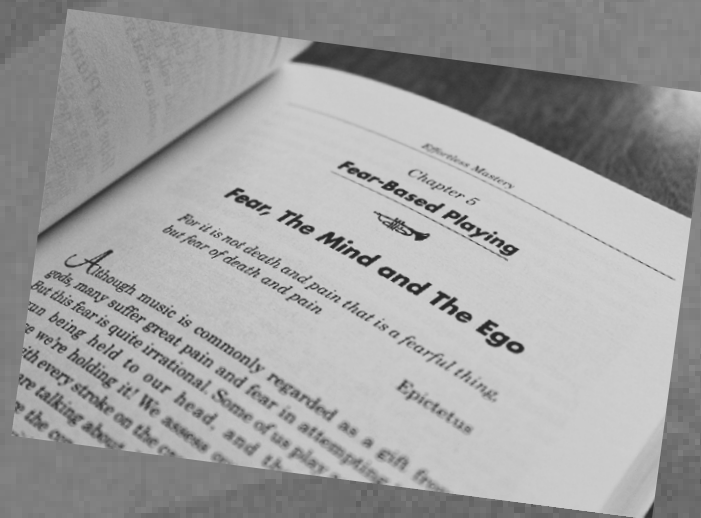
Er zijn stammen in de wereld waar iedereen muzikant is! Er zijn gebieden waar nummers worden opgedragen aan de vogels, omdat ze geïnspireerd zijn door hun melodien. Ik heb de mooie ervaring gehad om van pianist en componist Kris Goessens (1967-2014) solfège en theorieles te krijgen. Hij stimuleerde ons om zonder vooroordelen naar andere muzikanten te kijken. Er is altijd iets positiefs en inspirerends te vinden in wat een ander speelt, ook al vind je de muziekstijl niet mooi of vind je de muzikanten niet op niveau spelen. Probeer

daarvoor open te staan. Word niet een foutenteller die steeds kritiek geeft, terwijl die met zijn armen over elkaar voor het podium staat.

Reactie van Peter Kruithof (o.a. Kromme Jongens, 3-meter-Peter):

“Waar angst

regeert, zal bezielde muziek nooit de troon bestijgen. In deze cursus was het mooi om ervaringen te delen met andere Muziekmakers en muzikale hoogtenpunten in de muziekgeschiedenis te laten passeren.”

**TO PLAY A WRONG NOTE IS
INSIGNIFICANT;
TO PLAY WITHOUT PASSION IS
INEXCUSABLE.**
-LUDWIG VAN BEETHOVEN

LEARN & PLAY

Final Signal

Dit nummer is ontstaan, zoals veel van mijn nummers, uit een ideetje. Ergens tijdens een vakantie in Frankrijk aan de Mediterranee wilde ik even alleen zijn met mijn hondje J.D. en mijn gitaar. Ik liep een hoge berg op, ging tussen de bomen zitten en keek uit over de magistrale middellandse zee. J.D. snuffelde heerlijk rond en ik zat met een leeg hoofd gitaar te spelen. Langzaam ontstond de main riff (1e maat).

En toen ging het de kast in. Ik had het wel opgeschreven en dacht er nog een paar keer aan, maar ik wist niet hoe ik verder wilde. Ik liet het ideetje horen aan een Belgische bluesgitarist in de buurt van Gent, Peter de Paepe, gitaardocent op het conservatorium in Gent, waarvan ik een aantal waardevolle lessen heb gehad. Hij was direct enthousiast en zei dat het diminished karakter bijzonder was. Ik had het zo nog niet bekeken. Nieuwe input dus. 's Avonds in de kroeg zaten we op bierfiltjes allerlei akkoordprogressies op te schrijven, planden we en passant een heel concept album voor mijn band 'Vinnie's Vice'. Het werd later en later, de drank vloeide en toen de band een slow blues inzette zei een man achter mij afkeurend "Amai, mijne leven is wel wat plezanter he ... komaan".

Thuis ontstond, met dank aan de akkoorden op het bierfiltje, enigszins een eerste thema:

FINAL SIGNAL (VINNIE'S VICE)

D7b9

E7b9

D/C

Toen kwam het moeilijkste. Ik wilde... nee beter gezegd, het nummer wilde een mooie wending. Maar waar naar toe? Welke vervolg akkoorden? Ik hoorde wel iets in mijn hoofd, maar kon het niet vinden. Okee, "wat zegt de theorie mij?". Iedereen die wel eens songs schrijft, weet instinctief dat je zo snel mogelijk uit deze denkmodus moet zien te komen. Toen dacht ik aan het nummer Lenny van Stevie Ray Vaughan, waar in de bridge het majeur 7 akkoord (Δ) gewoon opgeschoven wordt: $A\Delta - D\Delta - G\Delta$. Dat bracht me op een idee en ik probeerde random maar wat basnoten om te kijken of ik in de buurt kwam van wat ik in mijn hoofd had, gebaseerd op een II-V progressie uit de jazz. Langzaam kwamen de akkoorden en na wat poetswerk ontstond dit:

Met de band oefende ik het nummer. Er moest een melodie in. En een tekst. Natuurlijk. De akkoorden en gitaarlijn van dit deel waren deels geïnspireerd op Dog Party van Scott Henderson, en het matchte met het diminished karakter. Maar we hadden een beetje haast, want we zouden de studio in gaan. De tekst kwam maar niet. De werktitel was niet echt werkbaar: "Couldn't you come up with something nice" wat je fonetisch onder de main riff kon leggen, als grapje. In de studio zelf, vlak voor de opname, hebben Lennard en ik de tekst geschreven. Het moest gaan over het bijzondere karakter van het nummer. De reis die we het publiek aanboden, de hand die we uitstaken om mensen uit te nodigen om met onze trein mee te rijden. Kom een kijkje nemen in onze wereld. Vinnie's Vice was namelijk van een meer traditioneel Texas blues trio naar een meer fusion/rock/blues band gegaan, en we ondervonden wat weerstand van mensen vonden dat we de verkeerde weg waren ingeslagen. Waar waren de open minded mensen? Les esprit libres? Laten we onze hand uitsteken, kom rondkijken en bepaal zelf of je het leuk vindt. Open-up en laat je inspireren.

Lyrics (Vincent Janse, Lennard Veldhoen):

*hop on this train, the final signal,
we're about to leave
just get your ass over here!
no time to think about it, grab your stuff and come along
just come along babe*

*there's so much here to see, just open up and look around
this road could be yours
just take my hand, we reaching out for you, now groove along
cause it's a free ride babe*

Tijdens het eenmalige reünie optreden van Vinnie's Vice op het bluesfestival in Oosterhout, hebben we nog het een en ander gesleuteld. De drums onder het intro werd iets anders en we moesten wat basnoten checken met het origineel. En alles werd instrumentaal – de gok was of het nummer overleefde.

BUIZENBAKKEN EN HOOKS

-Het jargon van de popmuzikant-

door Laura van Eerten (Taalkundige bij Onze Taal en Gitarist)

** Het onderstaande artikel is eerder gepubliceerd in Onze Taal. Met goedkeuring van Onze Taal mogen we dit artikel publiceren in Vinnie's Gittar Magazine. Dank daarvoor en veel leesplezier!**

Amps, humbuckers, hooks, licks: popmuzikanten bezigen een geheel eigen, voor buitenstaanders nauwelijks te doorgronden geheimtaal. Een kijkje 'backstage' bij een Nederlandse popband.

"Vandaag speel ik met mijn band op een festivalletje ergens in de stad. De instrumenten staan ingepakt klaar en we drinken nog even koffie. Vlak voor vertrek krijg ik een berichtje van een van de organisatoren: "We zijn de clutch kwijt! Zou jullie drumster die voor de zekerheid mee kunnen nemen?" Je zou bijna denken dat hier iets misgegaan is met typen, of dat de spellingcorrectie op hol geslagen is. Maar nee: de 'clutch' is een essentieel onderdeel van het drumstel; je zet er een bekken mee vast. De meeste muzikanten weten dit, maar voor buitenstaanders klinkt het als geheimtaal. Zo zijn er nog veel meer – vooral Engelse – termen in het muzikantenjargon.

**** De ene gitarist zweert bij het sprankelende geluid van 'singlecoils', de andere kan niet zonder zijn rauw klinkende 'humbuckers'. ****

CRASH

Aangekomen bij het podium, mét clutch, is het klaarzetten van de spullen het eerste wat ons te doen staat. Een deel van de 'backline' is al aanwezig; de backline is het geheel aan instrumenten, versterkers en apparatuur dat op een podium staat, letterlijk achter de band. Gitaren nemen we altijd zelf mee, maar als de basis van de 'drumkit' – zo- als het drumstel ook heet – er al staat, is dat wel zo makkelijk. Dat scheelt een hoop gesleep. Die basis bestaat uit de 'bassdrum' (de grote, liggende, ook wel 'kick' genoemd), de 'snaredrum' (waar zoals de naam al zegt snaren onder zit- ten), de 'hihat' (twee bekkens tegen el- kaar), en verschillende soorten 'toms' en 'cymbals' (bekkens). Veel bekkens hebben namen die verwijzen naar het geluid dat ze maken, zoals de 'crash', de 'splash' en de 'china'.

Terwijl de drumster haar eigen bekkens installeert, zetten de bassist en ik onze versterkers of 'amps' – afkorting van amplifier ('versterker') – op hun plek. De bassist heeft een set speakers met losse top, ik een 'combo': een ver- sterker en speaker in één. Mijn combo is handzaam en klein van stuk, maar er komt een beestachtig geluid uit. Het is namelijk een echte 'buisenbak', een koosnaam onder muzikanten voor 'buisenversterker'. De aloude glazen elektronenbuizen in plaats van transistors geven het geluid van een elektrische gitaar extra diepte en een warme klank.

WAHWAH

Als de versterkers staan, pak ik mijn andere accessoires uit, waaronder een zogenoemd 'pedalboard', waar geluidseffecten op bevestigd zijn. Dat zijn apparaatjes om het 'cleane' geluid van een elektrische gitaar spannender te maken. Op mijn pedalboard staan twee verschillende 'distortionpedalen'. Distortion betekent letterlijk 'vervorming'; het is het scheurende, rauwe gitaargeluid dat je veel hoort in rockmuziek. Het intro van 'Smells Like Teen Spirit' van Nirvana begint bijvoorbeeld met een cleane gitaar, waarna de drums inzetten en er distortion over het gitaargeluid komt.

Verder heb ik een 'fuzzbox' en een 'wahwahpedaal'. Een fuzzbox geeft het soort vervorming dat je hoort in het begin van 'Plug In Baby' van Muse. Het wahwahpedaal klinkt alsof een stem 'wahwah' zegt, op z'n Engels uitgesproken. Jimi Hendrix gebruikt hem in het bekende intro van 'Voodoo Chile (Slight Return)'.

Nu is het tijd om de gitaren uit te stallen. Sommige gitaristen hebben er een stuk of tien, ik ben bescheiden en heb er altijd maar twee bij me. Die tweede gebruik ik om af te wisselen in 'sound' – er zit namelijk een ander soort elementen op. Elementen of 'pick-ups' vangen de trillingen van de snaren op, en sturen ze via een kabel naar de versterker. De ene gitarist zweert bij het sprankelende geluid van 'singlecoils' ('enkelspoelselementen'), terwijl de andere niet zonder zijn rauw klinkende 'humbuckers' kan. Humbucker verwijst naar to buck the hum: 'om de brom tegen te gaan'. Het is een dubbelspoelselement, uitgevonden om de ruis van de elementen te onderdrukken.

**** Een 'hook' is letterlijk de 'hoeksteen' van een song: een herkenbaar, terugkerend fragment. ****

SOUNDCHECK

Inmiddels is iedereen opgesteld, tijd om te 'soundchecken'. Dat wordt gedaan om te controleren of het geluid goed afgesteld is, op het podium en voor het publiek. De zang – en meestal ook alle andere instrumenten – wordt voor in de zaal versterkt door middel van een speciaal versterkersysteem: een 'PA', een afkorting van 'public address'.

Eerst wil de geluidsman de drums horen, dan de bas, en daarna ben ik aan de beurt. Bij het eerste akkoord dat ik aansla, gebaart de geluidsman meteen dat mijn versterker zachter moet. De eeuwige discussie tussen een gitarist en een geluidsman: hoe zachter de versterkers op het podium, hoe beter de geluidsman een mix kan maken voor in de zaal – maar ja, een vet gitaargeluid gaat nou eenmaal gepaard met volume. Ik besluit de discussie dit keer te vermijden en draai braaf mijn volume een beetje omlaag. Snel test ik het geluid van mijn effectpedalen, en dan kunnen we door naar de zang.

De zangeres zingt stukjes uit een aantal van onze nummers, en gaat dan ineens over op 'In ons dorp' uit Belle en het Beest. De paar toehoorders die al voor het podium staan, kijken verbaasd. Ze dachten naar een rockband te gaan kijken in plaats van naar een musical. Glimlachend laten we ze nog even in die waan. Daarna testen we de achtergrondzang. Ik vraag of ik meer zang op mijn 'monitor' mag. Monitors zijn speciale speakers op het podium die

gericht staan naar de muzikanten, zodat ze zichzelf en elkaar ook goed kunnen horen. Professionele bands hebben vaak 'in-earmonitors', kortweg 'in-ears' genoemd. Dat zijn meestal op maat gemaakte oordopjes voor een gedetailleerde monitormix. Als afsluiting spelen we nog een 'totaaltje' met de hele band. En dan is het wachten tot de 'gig' – het optreden, een afkorting van engagement – echt kan beginnen.

DE GIG

De rookmachines staan aan, het licht is gedimd en het publiek joelt. Achter het rookgordijn lopen we het podium op. We pakken onze instrumenten en stemmen de snaren nog even terwijl de drumster alvast het intro inzet. De bassist begint met zijn baslijn en ik draai langzaam het volume open van mijn gitaar. Er welt een soort gepiep en gekraak op: 'feedback'. Dat ontstaat bij hoge volumes doordat een microfoon of gitaarelement zijn eigen geluid weer oppikt van een versterker; het wordt ook wel 'rondzingen' genoemd. Vanuit mijn ooghoek zie ik de geluidsman al zenuwachtig aan zijn knopjes draaien, maar dit is precies de bedoeling. Toen ik het podium op stapte heb ik het volume op mijn versterker stiekem weer een beetje opgedraaid, en ook het 'gainkanaal' nog een tikje gegeven. Letterlijk betekent gain 'verhoging, kracht' – het zorgt ervoor dat mijn gitaargeluid krachtiger de versterker binnenkomt. We houden de spanning nog even vast totdat de drumster aftikt en we het eerste nummer van onze setlist inzetten. We zijn los.

Ons openingsnummer begint met een pakkende 'gitaarriff'. Een riff is een kort en herkenbaar, steeds terugkerend gitaarloopje. De gitaarlijn in 'Smoke on the Water' van Deep Purple is misschien wel de bekendste riff ooit. Een 'lick' is ook zoiets, maar nog korter, en meestal onderdeel van een riff of gitaarsolo. Vooral in jazz en blues worden die veel gebruikt.

JAMMEN

Naast een pakkende riff heeft ons openingsnummer ook een 'hook'. Dat is letterlijk de 'hoeksteen' van een song: een terugkerend fragment, meestal in de zang, dat zeer herkenbaar is en in je hoofd blijft hangen. Nena heeft dankzij de hook in 'xx Luftballons' een enorme hit gescoord. Niet echt te vergelijken met onze hook, maar wij hebben dan ook geen hit. Nog niet.

De show gaat lekker. Steeds meer mensen blijven voor het podium staan en ze hebben er zichtbaar plezier in. We zijn op dreef en er zit flink vaart in de set. Totdat het noodlot toeslaat: mijn snaar breekt. Ik speel zo goed en zo kwaad ik kan door op de overgebleven vijf snaren. Zul je net zien dat de ontbrekende snaar de belangrijkste is voor de hele gitaarriff. Ik krijg al wat vreemde blikken van mijn medebandlede en haal onwillekeurig mijn wenkbrauwen op. Gelukkig is daar de redding: het slotakkoord. Ik gebaar naar de rest van de band dat ik een time-out nodig heb. De bassist en de drumster kijken elkaar aan en beginnen een beetje te 'jammen' (spreek uit: 'jèmmen') om de plotselinge stilte op te vullen. Tijdens een 'jamsessie' spelen muzikanten al improviserend samen: de drummer zet een beat in, de bassist speelt een willekeurige baslijn en de gitarist begint daar weer een passende riff overheen te spelen. In dit geval zonder mij dus, omdat

ik bezig ben mijn gitaar om te wisselen. De gitarist uit de band die na ons speelt, schiet te hulp en biedt aan de snaar te vervangen. Soms is een 'guitar tech' geen overbodige luxe. Dat is een specifieke 'roadie' – roadies zijn bandpersoneel tijdens een tour – die verantwoordelijk is voor het onderhouden en afstellen van alle versterkers, effecten en gitaren. Het is de eerste die ik aanneem als we rijk en beroemd zijn.

Maar dat zijn we voorlopig nog niet, dus eerst maar even zorgen dat we deze show tot een goed einde brengen. Mijn reservegitaar is gestemd, we kunnen verder.

CLICK

Tegen het einde van de set merken we dat de aandacht van het publiek een beetje verslapt, dus we besluiten een 'cover' te spelen. Dat is een imitatie van een succesnummer van een andere band. Het heet zo omdat het oorspronkelijk de bedoeling was dat het origineel erdoor 'ondergesneeuwd' zou raken, letterlijk 'gecoverd' dus. Bijna elke band heeft wel een cover van een grote, internationale band in het repertoire. Een nummer van The Beatles of Bob Dylan bijvoorbeeld, twee van de meest gecoverde artiesten ter wereld. Er bestaan zelfs bands die alleen maar nummers van anderen spelen: 'coverbands'. Dat is een stuk lucratiever dan wat wij doen, want het publiek hoort liever bekende muziek die je kunt meezingen. Wij spelen 'Mercy' van Duffy. In een rockversie, dat wel.

We sluiten de show af met een knaller: veel volume, distortion en feedback. Het laatste nummer heeft een hoog tempo, dus we moeten opletten dat we goed strak blijven spelen. In de oefenruimte maken we vaak gebruik van een 'clicktrack' of kortweg 'click'. Dat is een digitale metronoom, die de maat aangeeft. Sommige bands doen dat

ook live, op het podium. Bij ons mag het live wel een klein beetje rammelen, dat houdt de dynamiek erin.

Het laatste akkoord klinkt. We laten alles nog even flink rondzingen en de geluidsman kijkt inmiddels behoorlijk chagrijnig. Maar het publiek is blij en daar gaat het om. In een roes lopen we het podium af, tijd voor een biertje.

**** Een bekende blueslick hoor je in 'Catfish Blues' van Muddy Waters. Hij is te herkennen aan een opgeduwde gitaarsnaar direct in het begin, en die paar noten komen steeds terug gedurende het nummer. Maar het onderscheid tussen riff en lick is niet altijd even duidelijk; de woorden worden door muzikanten dan ook vaak door elkaar gebruikt. ****

MAY DE HAAS (14)

-een bijzonder verhaal-

Ik ben May en ik ben mijn oma verloren toen ik 7 jaar was, ik heb het hier een lange tijd zwaar mee gehad. Vincent stelde me eens voor om er een nummer over te maken, wat we ook hebben gedaan. Eerst begon ik met de tekst, dat leek me het meest logisch. Het was voor mij erg zwaar om de tekst te schrijven, omdat ik zelf mijn gevoel op papier moest zetten en het ook nog eens vloeiend moest klinken. Als eerst heb ik bedacht wat ik precies zou gaan opschrijven, na niet al te lange tijd stond alles vanzelf op papier. Ik hoefde er nauwelijks over na te denken. Vervolgens moest ik er natuurlijk akkoorden bij gaan verzinnen, dat ging niet zo makkelijk, uiteindelijk ben ik er wel uit gekomen welke ik zou gaan gebruiken in mijn nummer. Zoals iedere dinsdag had ik weer mijn les van Vincent en heb ik hem dus laten horen wat ik ervan gemaakt heb. Samen hebben we in ruim 4 weken een paar kleine dingen veranderd en het zo goed geoefend dat ik het vloeiend kon spelen. En zingen. Voor mij was het een grote stap om ook te gaan zingen, ik vond het werkelijk dood eng. Op 25 December heb ik mijn angst overwonnen en zenuwen aan de kant gezet om voor mijn opa, en oma, mijn eigen nummer te spelen. Zijn reactie zal ik werkelijk nooit vergeten. Het hoort niet fijn te zijn om je opa te zien huilen, maar ik kon gewoon aan hem zien hoe trots en geraakt hij was. Het is fijn als je zo'n reactie krijgt voor iets waar je zo veel werk in hebt gestopt. Na dit alles voelde ik me leeg, maar dat was niet erg. Ik had alle verdriet en pijn eruit geschreven, gespeeld en gezongen, het voelde fijn om eens leeg te zijn.

*"She's in a better place now" they say.
But I don't know why they took her away.
She was the one I loved the most.
Now she's my only holy ghost.*

*I think she was laying in her coffin with her eyes closed.
Trying to hold still. Forget about her diagnose.
Listening to all the things we have to say.
I bet she was trying to tell us that it's okay, it's okay.
She fought better than a lion,
even though she was slowly dying.
She tried her best and i'm so blessed
I had seven years with her.*

*I think she was laying in her coffin with her eyes closed.
Trying to hold still. Forget about her diagnose.
Listening to all the things we have to say.
I bet she was trying to tell us that it's okay,
it's okay, it's okay.
I'm okay.*

Reactie van Rob Kraaijenbrink (opa van May):

In de nacht van de eerste naar de tweede kerstdag schreef ik onderstaand mailtje naar Vincent om ook hem te bedanken:

Vanmorgen heeft mijn kleindochter voor mij een eigen geschreven en gecomponeerd liedje gezongen, begeleid op haar elektrische gitaar. Ik was sprakeloos en tot tranen geroerd, niet alleen door de herinneringen die de tekst mij brachten, maar veel meer wellicht nog door de intentie en moeite die jij en May hebben betracht om dit voor elkaar te krijgen. Een mooier verjaardagscadeau, kerstgeschenk had ik mij niet kunnen wensen of voorstellen.

Voor degenen die May niet op die manier kennen, de tekst van Grandma gaat over de oneerlijke strijd die mijn lieve vrouw, oma van May, voor ons heeft geleverd in het jaar voorafgaande aan haar, veel te vroege, verscheiden in april 2008. Ik kan niet voor anderen spreken, maar ikzelf mis haar letterlijk elke loze minuut van iedere dag.

Bedankt lieve May voor dit onvoorstelbaar mooie artistieke geschenk. Ik vind het ontzettend knap en ben heel trots op je. Je hebt mij diep in ons hart geraakt!

Ik hoop zo dat je passie voor muziek ook jou helpt eindelijk de rust te vinden die je zo hard verdient.

Opa.

JESSE VEENMAN (22):

Mijn reis zit er inmiddels alweer 2 maanden op. Vijf maanden in Australië en Indonesië. Van tevoren dacht ik dat ik het nooit zo lang zou uithouden zo ver van huis. Maar daar maakte ik de fout al, "van tevoren". Je hebt altijd momenten dat je het liefst weer thuis zou zijn. Maar als je leert in het moment te leven en je niet druk maakt om dingen die nog niet van belang zijn, óf niet eens van belang worden, maak je het jezelf veel makkelijker. Wie kan er nou een goed leven leiden op twee verschillende plekken, de "toekomst" en "Nu"! Dit betekent natuurlijk niet dat het erg is je zorgen te maken om belangrijke dingen die staan te gebeuren. Het telkens overdenken van een presentatie bijvoorbeeld kan erg handig zijn. Één van de dingen die mij heel erg geholpen heeft hierbij is muziek. Zowel het spelen als het luisteren van muziek laat mij de momenten waarderen. Het laat me waarderen wat ik nu heb en geeft geen ruimte voor gedachten over de toekomst. Want die is er niet, net als het verleden.

Opmerkelijk VGS

bassist voor Scott?

Op 31 oktober 2014 kreeg ik van Scott Henderson een kort mailtje met de vraag "Kun je voor vanavond een bassist regelen, in Malmo?". Bassist Jeff Berlin, die ik de dagen ervoor had gezien bij een aantal gigs in Duitsland, was ziek geworden en lag op de IC in een Duits ziekenhuis. Ik zette direct al mijn plannen aan de kant en mijn hart klopte hard. Ik belde Eef Albers op en hij reageerde meteen. Na 5 minuten belde bassist Udo Pannekeet mij op, met hoorbaar spanning en ongeloof in zijn stem. Binnen een uur zat hij in het vliegtuig richting Malmo (Zweden) en heeft 3 optredens meegedaan. Jeff was toen weer dusdanig beter dat hij weer mee kon spelen.

Ik ben blij dat ik Scott, Jeff en Gary Novak heb kunnen helpen en dat ik daarmee iets heb terug kunnen doen voor alles wat Scott mij de afgelopen jaren gegeven heeft. Van Udo heb ik nadien nooit meer iets gehoord.

Udo Pannekeet (Links) : "Net in Malmo een concert gegeven met Scott Henderson en Gary Novak! Supergaaf. Ik viel in voor Jeff Berlin die helaas ziek is geworden... Hopelijk herstelt hij snel. Vanochtend zat ik nog les te geven in Enschede... Morgen naar Gotenburg. Hier vlak voor het concert. Scott schrijft nog wat akkoorden voor me op!"

Woensdag 22 april ga ik Eef Albers en Scott Henderson aan elkaar voorstellen. Ze kennen elkaar muziek, maar de meestergitaristen hebben elkaar nog nooit ontmoet.

Les van Kenny Werner

Na zijn optreden in LantaarnVenster in april 2014 stond ik kort met Kenny Werner te praten. Priveles kwam ter sprake. Om mijn skills op gebied van Effortless Mastery een boost te geven, besloot ik om les te nemen van hem. Ik mocht alles op video opnemen. Een overweldigende les met veel stof tot nadenken... uh, navoelen, en loslaten... en nog meer loslaten..

Een paar keer in die les kwam ik los van mezelf, een korte tijd. By far de mooiste ervaring die ik als muzikant kan ervaren: geen controle over mijn spel, mijn vingers deden wat ze zelf wilde doen, ik accepteerde alles wat eruit kwam, zonder dat mijn ego het wilde beheersen. Ik gaf me over en liet de muziek los. KW: "That's where the great music is from. The guitar starts to play itself". Ik heb het vaak teruggekeken en kan het direct horen wanneer er iets bijzonders gebeurde in die les. Korte fragmenten van de meest mooie noten die ik me kan voorstellen. Uiteraard kwam direct daarna mijn ego weer om de hoek kijken. Ik moest lachen; hoe kan iets zo simpel nu zo moeilijk zijn?

Sometimes following
your heart means
losing your mind.

Kenny Werner zei daarover: "It's simple, but it's not easy.... it's simple, because it's simple. It's not easy because we're complicated people... It's not easy, because you will color your own self value, on a daily basis, depending on how well you played.. That's an unhealthy linkage."

** "Really trust the hands! Because, who cares? See, this is like a big deal, because of an illusion you're living under... What's the illusion? That what you play right now, is important." **

** "Your hands are selecting the notes. And they're playing perfectly. They know what to do. But when you are forcing them to do things, then it loses its organic selection." **

** elders in VGMagazine staat meer info over effortless mastery**

MUZIEKMEESTERS WESTLAND

Professioneel

Muziekmeesters Westland is een collectief van ervaren muziekdocenten. Iedere docent is afgestudeerd aan een conservatorium en is beroepsmatig bezig met muziek. Veel van onze docenten spelen regelmatig in professionele orkesten of werken mee aan muziekproducties.

Les op maat

Voor statisch muziekonderwijs hoef je bij Muziekmeesters Westland niet bang te zijn: iedere docent stelt het plezier in de lessen voorop en houdt rekening met jouw behoeften en wensen. Zo krijgt iedere leerling persoonlijke begeleiding en muziekles op maat.

Samenspel

Iedere docent zal beamen dat samenspel het plezier in muziek maken verhoogt en de muzikaliteit verbetert. Daarom zijn er veel mogelijkheden tot samenspel: in vaste ensembles, maar ook op voorspeeldagen of leerlingendagen. Veel docenten organiseren daarnaast nog extra activiteiten voor hun leerlingen. Waar en wanneer dit plaatsvindt vermelden we op onze website.

**MUZIEKMEESTERS
WESTLAND**

WESTLAND CULTUURWEB

Westland Cultuurweb is een netwerkorganisatie voor alle culturele organisaties in Westland. Doel is om kunst en cultuur voor alle inwoners van Westland bereikbaar te maken. Dat gebeurt op allerlei manieren: door kinderen op de basisschool in contact te brengen met cultuureducatie, door aanbod voor jongeren in te kopen bij culturele organisaties en zelfstandige docenten, en door samen met het culturele veld mooie projecten en festivals te organiseren op het gebied van muziek, dans, toneel, erfgoed, theater, beeldende kunst etc. Die projecten en festivals geven podiummomenten aan zowel professionele als amateurbeoefenaars van kunst.

Op www.westlandcultuurweb.nl kunnen culturele organisaties en kunstenaars laten zien wie zij zijn en wat zij te bieden hebben. Ook is er een uitgebreide culturele agenda

en een cursusagenda te vinden. Daarnaast helpen wij organisaties, kunstenaars en docenten op allerlei andere manieren: zoals hulp bij het opstellen van fondsaanvragen, professionele ondersteuning bij het opzetten van activiteiten, het leggen van contacten tussen kunstenaars onderling, maar ook het geven van publiciteit via onze social media, het programma Spotlight bij de WOS en wekelijkse uitladders in Groot Westland en Het Hele Westland.

Voor elke vraag kan contact worden opgenomen! Heb je een idee of wens? Mogelijk kunnen wij er een activiteit van maken. Laat het ons weten via info@westlandcultuurweb.nl en we komen er op terug.

Neem ook eens een kijkje op onze Facebookpagina en Twitteraccount.

westland

CULTUURWEB

MCW EN JAMWESTLAND

MCW geeft muziek de ruimte!

Muziekcentrum Westland (MCW) is een oefencentrum voor Westlandse muzikanten. Maar de stichting MCW bekleedt ook een centrumfunctie in de Westlandse muziekscène en vormt dus een belangrijke schakel in de muzikale ontwikkeling van die Westlandse muzikanten. In het MCW-pand in Naaldwijk kunnen liefhebbers van alle leeftijden daarom dagelijks terecht in drie geluiddempende en modern ingerichte oefenruimtes inclusief top backlines. En in de kleine maar gezellige ontmoetingsruimte kan door muzikanten en vrijwilligers worden bijgepraat. Daarom is de leus: 'MCW geeft muziek de ruimte!'

Tussen MCW en Vinnie's Gittar School zijn diverse raakvlakken. MCW participeert in Popprijs Westland (waarbij Vincent Janse juryvoorzitter is). En VGS heeft zitting in een werkgroep die bezig is met het invullen van een buitenschools pilotproject voor jonge muzikanten tot 21 jaar; JAM Westland (Jonge Muzikanten Westland) genaamd. Cursussen t.b.v. dit project gaan plaats vinden van september 2015 t/m juni 2016 in het MCW-gebouw in Naaldwijk. Meer hierover volgt later in Vinnie's Gittar Magazine. En meer informatie over het MCW kan je vinden op: www.muziekcentrumwestland.nl of door te mailen naar: info@muziekcentrumwestland.nl

M C W

**OEFEN
RUIMTES**

IN HET WESTLAND

www.muziekcentrumwestland.nl

SONGTEKSTEN

-Taalcoach Buffi Duberman-

Uit Onze Taal:

Opvallend veel Nederlandse popmuzikanten schrijven hun teksten in het Engels. Vocalisten vinden Engels vaak beter zingbaar dan het Nederlands. De taal heeft minder harde klanken, zoals de g en de r, die de zanglijn onderbreken. Daarnaast zijn de meeste voorbeelden uit de popmuziek in het Engels, en camoufleert het de clichés over liefde en verdriet een beetje.

Zingen in een andere taal dan je moedertaal kan lastig zijn. Daarom gaat er nogal eens wat mis. Neem bijvoorbeeld deze zin uit het nummer 'Lost' van Anouk: "Your voice makes my skin crawl." Anouk wil hier zeggen dat de stem van de persoon in kwestie zó mooi is dat ze er kippenvel van krijgt. Helaas is dat niet wat de uitdrukking in het Engels betekent. Ze zingt hier juist het tegenovergestelde: 'Ik walg van je stem.' Een ander, wat ouder voorbeeld komt van

Herman Brood. In 'Dope Sucks' zingt hij "It's coming out of my nose", een letterlijke, niet in het Engels bestaande vertaling van 'Het komt me mijn neus uit.'

Taalcoach Buffi Duberman helpt Nederlandse popmuzikanten met het verbeteren van hun Engels. Ze is een bekende in de Nederlandse popscene en werkt met artiesten als Caro Emerald, Racoon, Tim Knol en Within Temptation. Qua taalfouten gaan Nederlandse tekstschrijvers volgens Duberman vooral de mist in met de verleden tijd. Het verschil tussen 'I never met him' en 'I have never met him' bijvoorbeeld, zit in de mogelijkheid om iemand alsnog te kunnen ontmoeten. Als je zegt 'I never met him' betekent het dat die kans voorbij is, dus dat de persoon niet meer leeft. Dat onderscheid vinden Nederlanders moeilijk, omdat we dat in het Nederlands nu eenmaal niet kennen.

Onlangs verscheen van Buffi Duberman het boek *30 Ways to Save Your Ass in English*. De 30 gênantste Engelse taalblunders en hoe je ze kunt voorkomen.

VGS Kladmuur

Music expresses that which cannot be said and on which it is impossible to be silent. ~ Victor Hugo

Van Leerlingen (tijdens de les):

micha (1e les na vakantie): Vin, wat doe je met een blues?

vincent: gewoon, mineur pentatoniek

micha: nee, waarom heb je een blouse aan, zit ik hier met mijn T-shirt

'Music, sweet music' - Jimi Hendrix

May: wat is C hashtack kleine m? (C#m)

Play the music, not the instrument. - author unknown

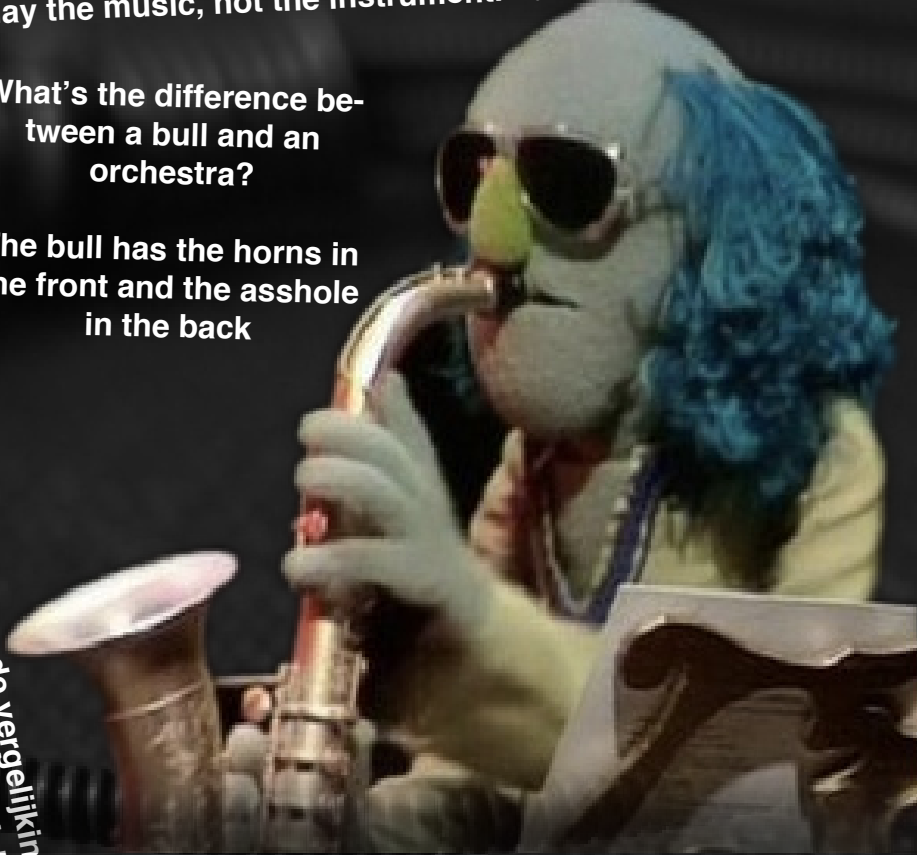
What's the difference between a bull and an orchestra?

The bull has the horns in the front and the asshole in the back

A person who never made a mistake never tried anything new. - Albert Einstein

Lisan (bij bespreken van licks voor solo's en de vergelijking met de Nederlandse taal): "Of je maakt een palindroom lick" (die je kunt omdraaien en dan hoor je hetzelfde)

Jonathan krijgt voor het eerst uitleg over de dorische toonladder (die erg lijkt op mineur pentatoniek). Zijn reactie op de opmerking dat er nog meer toonladders bestaan: "Oh, dus je hebt Dorisch, Reisch, Mi-isch, Fa-isch, Solisch.. enzovoorts"

6 februari: Vincent te gast bij Stage (WOS-radio), met Miranda Vermeer en Romy Rehorst

Joe Cocker, dank je wel voor je geweldige muziek!

Wil je dit krantje ook (via de post)?

Stalk dan een leerling totdat je hem of haar zover hebt dat ze dit blad, al dan niet huilend en/of stampvoetend, loslaten. Of laat je naw-gegevens achter op:

ikwilokeenblad@vinniesgittarschool.nl